

“ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ”

(11:1-57)

ਲੇਖਕ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ: ਇਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਇਕ 23 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਜੇਮੀ ਗੋਵੇਨ, ਹਾਰਡਿੰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕੈਟਵਾਕ ਹਾਈ ਦੇ ਬੈਂਸਨ ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਤਿਲਕਣ ਨਾਲ ਪਤਲੀਆਂ ਟਾਈਲਾਂ ਵਾਲੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਫੁੱਟ ਹੇਠਾਂ ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹਸਪਤਾਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਵੇ ਘਰ ਪਰਤ ਆਇਆ ਸੀ। ਅੱਜ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਦਿਨ ਤਕ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੇਮੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਉਹਦੀ ਵਡਿਆਈ ਗਾਈ ਜਾਏ। ਉਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਜੋਂ ਦੁਆ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੰਜ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦੋ ਨਾਲ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਚਨ ਦੀਆਂ ਸੱਚਿਆਈਆਂ ਵੀ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਆਦਮੀ ਬੇਫਿਕਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਖੀਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਮਾਂ ਪਿਓ ਵੱਲੋਂ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਲੈਣ ਤੇ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਇਹੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਭਿਆਨਕ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਖਰ ਪਤਾ ਲਾ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (11:15)

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਂਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ, ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਇ 11 ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵੇਲੇ ਚੇਲੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੰਦ੍ਰਿਆਸ ਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ (1:41), ਫਿਲਿੱਪਸ ਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ (1:45) ਅਤੇ ਨਥਾਨੀਏਲ ਨੇ ਵੀ ਤਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠਾਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ (1:49)। ਕਾਨਾ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਗਏ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਤਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਦਾਖਰਸ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (2:11)। ਦੱਸਿਆ

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਂਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ (6:69)। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਜਿਵਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ (11:15)!

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਅਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਕ ਬਰਕਤ ਜਾਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਿਚ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੰਜ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ (20:31)। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਲਗਦਾ ਹੈ, ‘‘ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।’’ ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੁਣੀਏ, ਭਾਲੀਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨੀਏ ਤਾਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਣ ਦਾ ਕੋਈ ਗੀਤ, ਜਿਵੇਂ ‘‘ਆਸਮਾ ਪੇ ਸ਼ਹਿਰ ਹੋਵੇਗਾ।’’

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ (11:25, 26, 40)

ਮਾਰਥਾ ਜਦ ਬੈਤਨੀਆ ਦੇ ਬਾਹਰ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਕਬਰ ਵਿਚ ਮਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫ਼ਸੋਸ ਹੋਇਆ ਜੇ ਯਿਸੂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਨਾ ਮਰਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਕਿਆਮਤ ਅਤੇ ਜੀਉਣ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਵੀ ਜੀਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਹੜਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਪਕਾਲ ਤੀਕੁ ਕਦੇ ਨਾ ਮਰੇਗਾ। ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦੀ ਹੈਂ?’’ (11:25, 26)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬੜਾ ਹੀ ਔਖਾ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਆਲਸੀ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਸਮਰਪਣ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਕੁਰਬਾਨੀ ਅਤੇ ਕਦੀ ਕਦੀ ਅੱਥਰੂਆਂ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੰਮ ਵਰਗਾ ਹੈ; ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ। ਨੌਕਰੀ ਵਿਚ ਔਖਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫਲ ਚੰਗੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗ਼ਲਤੀ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੋਈ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਮਾਉਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਲੰਮੇ, ਅੱਖੇ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਰਾਹ ਤੇ ਚੱਲਦੇ

ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਗੀਤ ਜਿਵੇਂ ‘‘ਤੇਰੇ ਹੀ ਉੱਪਰ ਹੈ ਈਮਾਨ ... ।’’

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਯਿਸੂ ਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ (11:27, 42)

ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੱਲ ਲਿਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਰਸੂਲਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਹੋਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ। ਬਲਕਿ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਮਾਰਥਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਵਾਕ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਹੀ ਮਸੀਹ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜਿਹੜਾ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ’’ (11:27)। ਜਦ ਯਿਸੂ, ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ, ਮਰੀਅਮ ਅਤੇ ਮਾਤਮ ਕਰਨ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਲਾਜ਼ਰ ਦੀ ਕਬਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜੀ ਸੀ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਿਤਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ‘‘ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਦਾ ਸੁਣਦਾ ਹੈਂ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਖੜੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਪਰਤੀਤ ਕਰਨ ਜੋ ਤੈਂ ਮੈਨੂੰ ਘੱਲਿਆ’’ (11:42)। ਇਹ ਵਾਕ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਬਾਕੀ ਭਾਗ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਕਸਦ ਹੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮਸੀਹ ਹੈ’’ (20:31)।

ਜੌਨ ਪੈਟਨ ਨੇ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਵਿਚ ਇਕ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਚਨ ਸੁਣਾ ਕੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੈਟਨ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਬੇਹੱਦ ਔਖਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਉਦੋਂ ਤਕ ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦ ਤਕ ਉਸਨੇ ‘‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ’’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ‘‘ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ’’ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਜਦ ਪੈਟਨ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਜੂਝ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਇਆ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਦਿਨ ਭਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਉਸ ਨੇ ਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਬੋਝ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਸੁੱਟ ਦੇਣਾ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।’’ ਪੈਟਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ‘‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ’’ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਬੋਝ ਯਿਸੂ ਤੇ ਸੁੱਟ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਯਿਸੂ ਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ।

ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਗੀਤ, ਜਿਵੇਂ, ‘‘ਮਹਿਮਾ ਸੇ ਤੂੰ ਜੋ ਭਰਾ ਹੁਆ ... ।’’

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਫੁੱਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ (11:45, 46)

ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਕਬਰ ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਚੱਲਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਲੋਕਾਂ 'ਚ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਕਬਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਇਕ ਪੱਥਰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਇਹ ਸਭ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਸ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਕੇ, ਇਹੀ ਲੋਕ ਲਾਜ਼ਰ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ! ਕੀ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲੈਣ? ਉਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣੇ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਸ ਫੁੱਟ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਮੋਅਜਜ਼ਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪਈ ਸੀ:

ਤਦੋਂ ਬਥੇਰਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਮਰੀਅਮ ਕੋਲ ਆਏ ਸਨ ਇਹ ਜੋ ਕੁਝ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਓਹ ਕੰਮ ਜਿਹੜੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਸਨ ਦੱਸ ਦਿੱਤੇ (11:45, 46)।

ਹੈਰਾਨੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਉਲਟ ਸੀ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੇਖੀ ਹੈ, ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ। ਬਾਕੀਆਂ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਗੱਪਸੱਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ 'ਵੇਖੀਆਂ' ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਲਚਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦਿਨ ਫੁੱਟ ਪਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਬੇਕਾਰ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਫੁੱਟ ਯਿਸੂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਭਾਵ ਜਦ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਇੱਧਰ ਜਾਂ ਉੱਧਰ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਦੋਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹਿਚਕਚਾਹਟ ਦੇ ਇਕ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸੀ? ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਜਾਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਜੋ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੈ?

ਸਮਰਪਣ ਦਾ ਗੀਤ ਜਿਵੇਂ, 'ਯਿਸੂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਮੈਂ ਚਲਨੇ ਲਗਾ।'

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਭਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ (11:48)

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਜੀ ਉੱਠੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਮਹਾ ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਗਏ ਕਿ ਨਾਸਰਤ ਤੋਂ ਆਏ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, 'ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਛੱਡ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਸਭ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਰੋਮੀ ਆ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਸਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅਰ ਨਾਲੇ ਸਾਡੀ ਕੌਮ ਭੀ ਲੈ ਲੈਣਗੇ' (11:48)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ

ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ‘‘ਖ਼ਤਰਨਾਕ’’ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਰੇ ਇਕ ਪੁਰਾਣਾ ਗੀਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏਗਾ, ਕਦੇ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਣ ਦੇਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ,’’ ਇਹ ਗੱਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕਹੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਝੁਕਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਸਾਨ, ਲਚੀਲਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਵਿਲਬਰ ਰੀਸ ਨੇ ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਟਕੋਰ ਕਰਦੇ ਪੈਰੋ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ:

ਮੈਂ 3 ਡਾਲਰ ਦਾ ਰੱਬ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਨੀਂਦ ਖਰਾਬ ਨਾ ਕਰੇ, ਪਰ ਗਰਮ ਦੁੱਧ ਦੇ ਕੱਪ ਜਿੰਨਾ ਜਾਂ ਨਿੱਘੀ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਝਪਕੀ ਲੈਣ ਜਿੰਨਾ ਨਾ ਸਤਾਏ। ਮੈਨੂੰ ਐਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਨਾਲ ਬੀਜ ਚੁਣਨ ਲਈ ਕਹੇ। ਮੈਨੂੰ ਅਨੰਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਾਇਆ ਪਲਟਨਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਗਰਭ ਦਾ ਨਿੱਘ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਥੈਲੇ ਵਿਚ ਇਕ ਪੌਂਡ ਅਨਾਦੀ ਕਾਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ 3 ਡਾਲਰ ਦਾ ਰੱਬ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਦੇ ਦਿਓ।^੧

ਜਿਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਜਿਸ ਸਾਨੂੰ ਸੱਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਣ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਈਏ। ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇਸ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਖਰਚ ਬਹੁਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ!

ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਗੀਤ, ‘ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦਾ ਈਮਾਨ।’

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਬਿੰਗ ਡੰਕਨ, ‘‘ਫ਼ੇਬ,’’ *ਡਾਇਨਾਮਿਕ ਇਲਸਟ੍ਰੇਸ਼ੰਜ਼* (ਨਾਕਸਵਿਲੇ, ਟੈਨਿਸੀ: ਸੈਵਨ ਵਰਡਜ਼ ਪ੍ਰੈਸ, ਜਨਵਰੀ/ਫਰਵਰੀ 1995)। ²ਚਾਰਲਸ ਸਵਿਡਲ, *ਇੰਪਰੂਵਿੰਗ ਯੋਰ ਸਰਵ* (ਵਾਕੋ, ਟੈਕਸਸ: ਵਰਲਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1981), 291.